

Cowboys

Quan surti publicat aquest article potser molts del lectors de SEGRE hauran vist la pel·lícula intitolada *The Rider*, un film amb l'aura de veritat que tant ens fascina als que temim una tirada a valorar el realisme també en els films.

La veritat del film és triple: tracta versemblantment dels rodeos a Dakota, hi surten actors que representen mimèticament la seua vida i la podem sentir en un americà directe, curt, lacònic i rural.

La representació de la vida dels *cowboys* es mostrava metonímicament en les hores incertes de llum d'alba o en les hores brunes de la posta: la justa limitació de la llum solar que permet entrellucar amb els ulls mig closos la veritat del món i de la pròpia vida. Cavalls i praderies.

L'ull del cavall, nerviós i rodó, ens parlava d'una altra vida intel·ligent sense llenguatge, una vida elèctrica i tibada. Les imatges dels cavalls i egües sense domar acorralades en les barres de l'estable o, si ho voleu, en les barres estretes de la civilització mostraven eficaçment aquesta vida animal prèvia, elemental, sense cap aparent lligam amb els homes.

És un món masculí, un món d'homes; un món de força. La fervorosa calidesa de l'abraçada dels homes que compateixen passió i una autoimatge segura.

El *cowboy* que ha rebut una tal patxada al cap que ha de reposar –la crisma badada– es mou en un terreny en el qual el personatge no és gens hàbil: la indefinició de la

inacció, el món moral de les decisions, la mirada al passat, les glòries que les gravacions antigues mostren; i la misèria de la inactivitat: sense llenguatge, sense estudis, sense cap aurèola de santedat ni reconeixement. Un *cowboy* genera una onada d'admiració entre els homes –sobretot nens– que el volen imitar: la fascinació per l'home que domina la bèstia.

El *cowboy* vacil·la. En un entorn familiar sense la mare, el *cowboy* és un home tan acorralat com les egües que ensinistra.

El *cowboy* només és eficaç en la doma de l'animal jove. El joc subtil de l'acostament a l'animal, des del contacte fins a muntar-lo. En la seua vida íntima només hi ha una

bíblia i una sella de muntar. La bíblia li atorga un sentit: el sentit és cavalcar; home i cavall per la pradera. No n'hi ha altre. Curiosament, tothom que ha rebut una forta patxada de la qual no pot sortir-se'n sol, sol trobar la pel·lícula massa dura. Llavors es repara només en la sutura metàl·lica de la testa; en l'amic paralític que ja mai pot cavalcar un búfal banyut. Potser sense ser-ne massa conscient, hom s'hi veu reflectit. Hi ha cops que et deixen com un ninot espatllat. El ressò del dolor.

El *cowboy* no sap deixar el món dels rodeos. La defensa dels somnis és el desenllaç del film. No pots araconar els somnis. Estàs fet de la fràgil matèria dels somnis. Si els aracones t'arracones tu mateix.

LA VIDA DEL COWBOY ÉS ADMIRADA PELS HOMES, SOBRETOT PELS NENS, QUE VEUEN EL PODER DE LA DOMINACIÓ SOBRE LA BÈSTIA